

Olifantenvleugels



# Olifantenvleugels

David  
Huyghe

P E L C K M A N S



*Die Zeit ist reif für ein bisschen Zärtlichkeit.*

‘Irgendwie, irgendwo, irgendwann’ – Nena



## Inhoud

|                                    |     |
|------------------------------------|-----|
| Nachtlampje                        | 13  |
| De tandwieltes van een regenwolk   | 23  |
| Springbalmelancholie               | 35  |
| Onderdompeling                     | 53  |
| Lukrake slapeloze suikerspin       | 63  |
| Door het lange gras                | 77  |
| Zachte krokodilachtige             | 87  |
| Als de apen maar blijven slingeren | 101 |





Ieder mens zit zonder het te weten op een olifant die hem van zijn geboorte naar zijn dood voert. Die olifant kan over de maan springen. Zo groot is hij. Dat weet ik van Otto Blauw. Anderen die in Otto's lijn denken, beweren wel eens dat de olifant vleugels heeft, maar daar is bijlange geen unanimitéit over. Wat wel zeker is, is dat het dier volledig met duisternis is ingesmeerd en zijn eigen zin doet. Je hebt er met andere woorden niets over te zeggen. In het beste geval wil je dezelfde richting uit.

Op de rug van de olifant, door het oerwoud van de tijd reizend, doe ik onderzoek naar poëzie. Zoals een vis niet doorheeft dat hij in water zwemt, zwemmen wij zonder het te beseffen in poëzie.

‘Poëzie is een veld,’ zei Otto Blauw op een avond terwijl hij nieuwsgierig mijn koelkast opende, ‘gelijkaardig aan stilte.’

Het witte schijnsel lichtte zijn gezicht op.

Na grondig overwegen koos hij een kommetje met kersen uit.

Tegen mijn verwachtingen in plantte hij het voorzichtig op zijn hoofd.

‘Het is een mijn, diep in de aarde,’ zei hij terwijl hij met het kommetje op zijn hoofd richting de sofa schuifelde, ‘met daarin een grondstof die je niet zozeer delft met je handen maar wel met je hart.’

Hij zette een grote stap over de salontafel en spreidde zijn armen.

In zijn veel te ruime badjas leek hij op een meeuw.

‘Al zijn ook je handen onmisbaar.’

Hij zette zijn andere been behoedzaam bij.

‘En je neus en je oren en je buik.’

Dan, als een punt op zijn betoog, plukte hij een kers uit het kommetje en wierp die omhoog.

Misschien is poëzie als die ene kers. Die, terwijl de overige kersen met het kommetje op de grond vielen, op haar hoogste punt vlam vatte, als een kleine ster, en in een baan kwam te liggen met Otto’s mond, die zich van verrukking traag opende als een geeuwend, gapend, nog pril universum.

Otto Blauw en ik hebben achtereenvolgens een hightech duikbril en lichtgevoelig vlindernet ontworpen om de poëzie rondom ons helderder te zien en er doeltreffend op te kunnen jagen. Volstrekt absurd natuurlijk, vanwege het fundamenteel ongrijpbare karakter ervan. Maar het zijn de ontwerpschetsen zelf die tellen. En de pirouettes van plezier die je maakt op de rug van de olifant wanneer je er na al die talloze uren werk papieren vliegtuigjes van kan vouwen.

Leesexemplaar